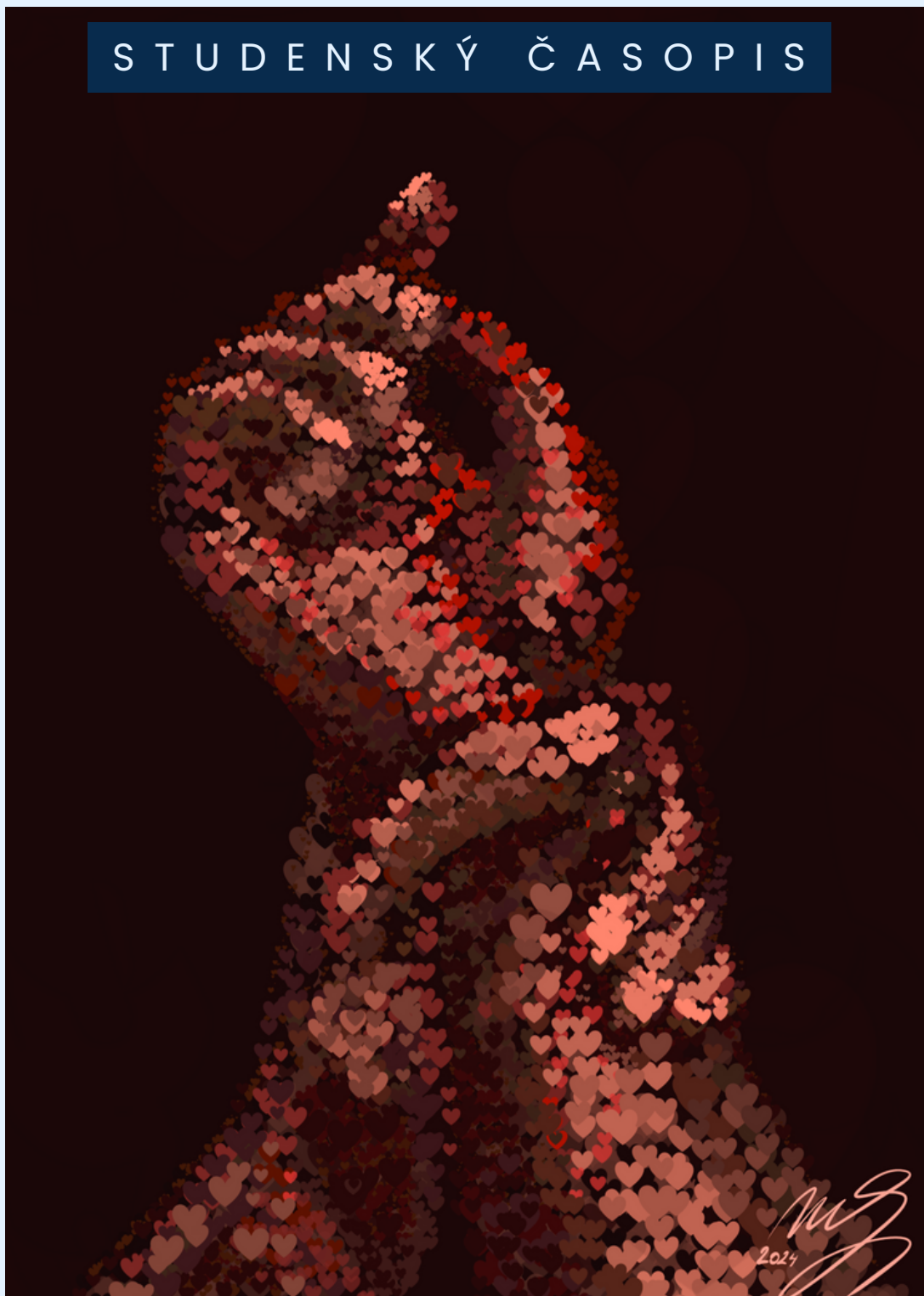

ORTO

SRDČOVKA

STUDENSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Autorská tvorba

Malby

Nová rubrika na poslední straně!

ÚVODNÍK

Naši milovaní čtenáři,
všimli jste, že LÁSKA JE VŠUDE KOLEM NÁS? Měsíc únor se pro nás stal ztělesněním srdcí, barvy růžové a červené, jahod, čokolády a hlavně – lásky. Svátek svatého Valentýna nás inspiroval k uspořádání valentýnské akce na našem gymnáziu, ale i k vytvoření stejně laděného čísla. Stejně tak jako jsme jako amorové rozdávali lásku 14. února, přinášíme vám i láskyplné číslo nabitě texty, malbami a fotografiemi s tématem “Srdcovka”.

Pohodlně se tedy usadte a ponořte se do počtení, které nám vychází přímo ze srdcí.

Aneta Neprašová
Časopis OrTo

“Najít lásku je dobré,
ale nehledat a dostat
je lepší.”

WILLIAM SHAKESPEARE

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli jsme strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Cabrnachová
Tereza Kremlová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

MIMO TRÍDU
— 06

ROZHOVOR S HANOU
WIESNEROVOU

Michaela Olivová

— 10

SRDCOVKA

Tereza Cabrnchová

RECEPTY
— 11

ŠTRÚDL JANY ŠTRŮBLOVÉ

Jana Štrůblová

— 13

CESTA K NÍ, K SOBĚ

Nella Hlebová

— 15

S KOUZLY V SRDCI

Martina Pexová

— 18

ZAVŘENÉ DVEŘE

Karolína Jůnová

— 20

PRÁZDNO(TY)

Hodná

— 21

P.S. MILUJI TĚ

Adéla Mondscheinová

— 23

PRO TEBE

Ondřej Ottomanský

— 24

TEN PRAVÁ, TA PRAVÁ

Anonym

— 26

SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST

Hodná

MIMO TŘÍDU S HANOU WIESNEROVOU

MICHAELA OLIVOVÁ

Všichni studenti Vás znají jako učitelku tělocviku a občanky společně se ZSV. Byl to váš plán od začátku učit tyto předměty, nebo až postupem času? Co jste chtěla dělat jako malá?

Dobrý den, ahoj. Předem děkuji za oslovení zrovna pro toto číslo.

Ano, tělesná výchova byla moje jasná volba už od základní školy. Měla jsem štěstí na vynikající učitele tělesné výchovy, což mě nejspíš hodně ovlivnilo.

A zároveň jsem se celou dobu aktivně věnovala sportu. Učitelství, volný čas a sport je krásná kombinace. Po mateřské dovolené a s nástupem na GJO mi ale chyběla druhá aprobace na SŠ. A tady začalo moje další studium. Výběr předmětu byl souhrou několika okolností.

A musím se přiznat, že mě to strašně moc baví.

Jak vám to šlo ve škole? Jakou roli jste hrála ve třídě? Šprťák nebo spíš darebák?

No, jednoznačně šprťák. Učit se mě také baví a na základní škole to šlo samo. Na střední škole byly jiné starosti (například s láskou) a na Ped. fakultu v Hradci Králové mám samé krásné vzpomínky. Asi jediná jsem poctivě chodila na všechny přednášky :)

Když jsme u těch vzpomínek, byla jste ve vašem školním životě do někoho někdy zaláskovaná? Byla tam nějaká love story?

No, určitě ano. Byla jsem častokrát a velmi vážně zaláskovaná.

Jak jste slavila Valentýn Vy? Napsala jste třeba někomu valentýnku? Projevila jste svou lásku svým přátelům?

Na tomto místě musím poděkovat organizátorům Valentýnského dne na GJO. Byl to díky vaší iniciativě moc příjemný den. Výzdoba, nápady, valentýnky a ty kytky... Bylo to super.

Několik valentýnek jsem dostala a pomohla jsem zabalit valetýnku svého syna, jestli se to počítá.

Napekla byste kdyžtak i své valentýnce? Co třeba takový štrúdl? Máte ho radši naslano nebo nasladko?

Láska určitě prochází žaludkem. To se nesmí podceňovat. Ale spíš než štrúdl, za mě dobrá večeře. A každý, kdo mě trochu zná, ví, že štrúdl, roláda i večeře jedinež naslano.

Co byste nejvíce ocenila k Valentýnu? Klasická čokoláda s kyticí nebo něco jiného?

Překvapení. ;)

Jako učitelka musíte zaregistrovat nějaké to třídní drama. Zažila jste už nějaký rozpor nebo diskuzi mezi studenty okolo Valentýna / lásky jako takové?

A ne jedno drama kolem lásky. Patří to k věku a hodiny tělesné výchovy nebo sportovní kurzy k těmto diskusím často sklouznou. Někdy stačí jen vyslechnout, někdy i trochu poradit. Ale z každého dramatu je nakonec hezká vzpomínka. Vše ukáže čas.

Ted' otázky zase trošku mimo školu, co vás baví dělat a považujete za své hobby?

Ted' mám krásné hobby a novou velkou lásku. Šestiměsíční štěně Amerického bezsrstého teriéra. Jmenuje se Tambi a rád navštěvuje i GJO. Takže mimo dlouhých procházek a trénování poslušnosti nás od března čeká AGILITY. Což je sport pro psy, ve kterém se překonávají překážky na přesnost a v co nejkratším čase. Jednotlivé dráhy se liší a je to velká zábava pro oba.

Pro všechny. Tambi se moc rád učí, takže nakonec třeba propadnu i dogdancingu, ale to asi raději ne :)

Jaký je Váš nejoblíbenější sport? Jste spíše týmový nebo individuální hráč?

Nemám nejoblíbenější sport. Mám ráda všechny pohybové aktivity sama nebo týmově, venku, v tělocvičně, po škole nebo třeba na sídlišti. Všude si jde hrát a sportovat. Jen se musí chtít.

A mimo to jsem velký fanda netradičních sportovních her a sběratel pohybových her. Například náš Kin-ball nebo třeba Kabaddi. Znáte?

Už pár let jste vedoucím kin-ballového kroužku. Plánujete další kroužek? Slyšela jsem správně, že by mohl být volejbalový kroužek?

S Kin-ballem se snad zase vydáme na turnaj do pražské Sunny Canadian International School. A snad taky něco uhrájeme.

Ohledně dalších sportovních kroužků na škole, není problém kroužek založit, ale udržet zájem studentů. Aby chodili pravidelně. Jinak si nikdo nezahraje. Většina sportovních kroužků vzniká z vlastní iniciativy studentů.

Volejbal mám na stole. Chybí nám ještě tak 8 zájemců. Hlaste se v kabinetu TEV!

“Z KAŽDÉHO DRAMATU JE NAKONEC HEZKÁ VZPOMÍNKA A VŠE UKÁŽE ČAS.“

“VČEREJŠEK UŽ SE NEVRÁTÍ A ZÍTŘEK ANI NEMUSÍ BÝT.”

Jak nebo kde se vidíte za 10 let? Myslíte si, že budete nadále učit? Jaké plány máte do budoucnosti?

Doufám. Když zdraví a vedení školy dovolí. Vím, že je to klišé, ale pro mě to není jen zaměstnání. Já to dělám srdcem.

A poslední otázka. Jakou radu do života byste dala studentům ohledně lásky? Nějaký vzkaz čtenářům?

Milí čtenáři a milé čtenářky,
s láskou nebo bez lásky.

Žít naplno každý den.

Tady a teď.

Protože včerejšek už se nevrátí
a zítřek ani nemusí být.

S láskou, W.

SRDCOVKA

TEREZA CABRNOCHOVÁ

Mořský plž, jehož lastura září v bílém písku na pobřeží Středozemního moře, nese jméno Srdcovka. Lastura tajemné dámy jménem Srdcovka je mou srdcovkou. Jít po pláži spálená od horkého letního slunce, přímořský vítr ve vlasech a sůl na rtech. Slunce klesající za obzor, lákající každý nerv, to je mojí srdeční záležitostí.

Proč ale Srdcovka nese jméno Srdcovka? Nebo spíš proč JE srdcovkou? Není tomu tak kvůli jejímu tvaru jako u rostliny zvané Srdcovka nádherná. Srdcovka nádherná totiž připomíná krásné růžové srdce na první pohled. Její název je tedy jednoduše pochopitelný, ale láska nemusí být viditelná na první pohled či jednoduchá na pochopení.

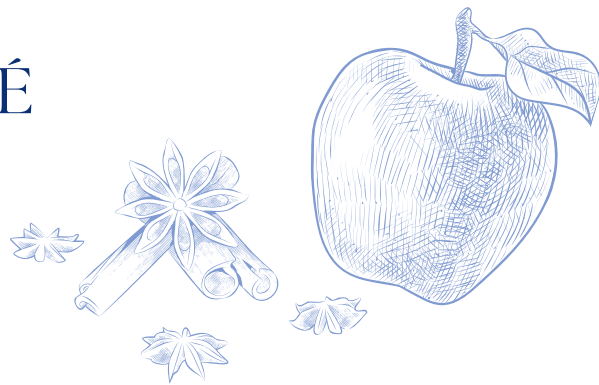
Brouzdat pískem a hledat mušli, která uspokojí naše srdce. Není to většinou ta první, na kterou narazíme, a někdy musíte projít celou pláž. Když Srdcovku najdete, nepoznáte, že jde o Srdcovku, pokud nejste zdatný biolog. Avšak ve chvíli, kdy ji ukážete druhému člověku, uvidíte jeho úsměv a v tu sekundu Vás napadne mu ji darovat, v tu chvíli víte, že jde o Srdcovku. Tento čin, který je na první pohled bezvýznamný, má význam velký. Je to totiž čin srdce. A proto Srdcovka může být srdcovkou.

Až příště objevíte mušli, darujte ji. Nezáleží na tom komu. Může to být někdo z vašich přátel, rodič, sourozenec, spřízněná duše či náhodný kolemjdoucí, když Vám to srdce radí. Ať se jedna obyčejná mušle z tisíců dalších může stát i Vaší srdcovkou.

ŠTRÚDL JANY ŠTRŮBLOVÉ

JANA ŠTRŮBLOVÁ

Jmenuji se Jana Štrůblová. Jsem učitelka. Tak jako jedna a jedna jsou dvě, je nad slunce jasnější moje přezdívka, a tou je nejlepší zákusek ve Vídni. No, samozřejmě, že jste uhádli hned na první pokus, je to štrúdl. Jak já ho miluji!

Jak já ho miluji?

Tak asi takto. Listové těsto musí být Babické. Věřte, že jsem jich vyzkoušela hodně, ale vždycky se pokorně vrátím k této značce, protože udělá opravdu mille feuilles. (Slyšíte, jak to krásně zní! Je to tisíc lístků nadýchaných jako duchna z pohádek Boženy Němcové).

Jablka nastrohám nahrubo. Dokud jsou v garáži jonagoldy, jistojistě budou i v našem štrúdlu. (Můj brácha bude mít navíc radost, protože na jaře nezbytnou scvrklá a hnědá jablka v bednách a nebude s jejich vyhazováním žádná práce.)

Promíchám je s cukrem a se skořicí, rozložím na rozválené těsto a zavinu jako roládu. (Jak miluju závan skořice při nakrojení šišky právě vytažené z trouby!)

Pomažu je navrchu rozšlehaným žloutkem, který je opravdu žluté barvy, neboť dostávám vajíčka od strejdy Pavla a ten pravidelně 'pase' svých 20 slípek na dvoře. Teď ho bohužel bolí noha, tak mají jeho "nápipiná" těžké časy. Naštěstí dostal od pana doktora (na růži, pozor to nemá s květinami nic společného, je to totiž zánět kůže) dvoje antibiotika. Doufáme spolu s jeho svěřenkyněmi, že bude brzy fit.

Peču na 200 stupňů, jak mě to naučila moje kamarádka Dana z Třebíče. (Tam jsem v divokých devadesátkách žila a se svojí obecnou češtinou jsem tam byla 7 let za exota. Samohláska e je tam docela zavřená, zápach není zápach, ale 'rychna', a když vás pošlou pro kotouč, chtějí ve skutečnosti kolečko na odvoz hlíny ze školního pozemku.)

Po upečení hoodně pocukruji a ještě teplý 'vdnechnu' (na kousání nemám čas) alespoň jeden kousek.

A cítím Nebe v puse.

Zkrátka a dobře, není nad obyčejný štrúdl Jany Štrůblové.

CESTA K NÍ, K SOBĚ

NELLA HLEBOVÁ

Ve chvíli, kdy jsem vstoupila do lesa, mi bylo jasné, že tento krok není jen obyčejnou procházkou, ale cestou do neznáma mé vlastní duše. Slunce se pomalu skrývalo za horizontem a stromy vrhaly dlouhé stíny, které se zdály být jako prsty temnoty snažící se mě pohltit. Pocit chladu se mi vkrádal pod kůži, avšak nebyl to chlad venkovní, ale chlad pocházející z mého vnitřního neklidu. Každý můj krok rezonoval v tichu lesa, jako bych byla jedinou živou bytostí v této rozsáhlé divočině. Příroda kolem mě oživala svými vlastními, tajemnými způsoby – šustění listí, vzdálené štěkání lišky, šepot větru mezi větvemi stromů. Všechno to působilo jako jemná hudba, která mi byla nějakým způsobem povědomá, a přesto tak neznámá.

Najednou jsem zastavila. Předě mnou se otevřela malá mýtina, osvětlená posledními paprsky Slunce, které se probíjely skrze koruny stromů. Uprostřed mýtiny nestálo nic. Před mýma očima plných žáru a horlivosti se rozpínala scenérie zahlcená nicotou. Moje očekávání jsou prázdná. Tohle jsem nečekala. Předpokládala jsem něco velkolepého. Kde jsou poletující ptáci? Ti, kteří zpívají jeden přes druhého? Kde jsou ty lišky a šumějící stromy? Není ticho trochu málo?

V té chvíli, když zklamání a pochybnosti začaly zaplňovat můj rozum, jsem zpozorovala něco, co mi do té doby unikalo. Stojím tu já, sama. Stojím tu mezitím, co tu teď se mnou tiše rostou sněženky. Bez toho klidu a jednoduchosti bych si jich ani nevšimla. Nezaznamenala bych ani lehký vánek v ovzduší, ani těžký kámen na mém hrudníku. Zůstala jsem jen tak stát, zatímco poslední paprsky Slunce pomalu mizely a večerní chlad začal obtáčet mýtinu. S každým dechem, který jsem se snažila zhluboka nabrat, jsem cítila, jak se kámen na mém hrudníku pomalu rozplývá. Připadalo mi, jako bych se znovu učila dýchat – volně a bez omezení. Mýtina, jež se mi před chvílí zdála prázdná, byla nyní plná života, který jsem byla schopna vnímat jen díky tomu, že jsem zpomalila a dovolila si být opravdu přítomná.

Asi jsem v životě zbytečně hledala složitosti a výjimečnosti. Všechno muselo mít své místo a všechno muselo nesmyslně dávat smysl. Každá všednost musela být něčím zvláštní. Každá maličkost musela být větší a každá emoce musela být silnější. Spletla jsem se. Zjistila jsem, že i ty nezařaditelné věci mají své místo. Zjistila jsem, že být upjatá mě nikam

nedostane. Objevila jsem krásu ve spontánnosti. Přišla jsem na to, proč jsou odvážaní lidé šťastnější a proč ostatním přijdou divní. Už vím, proč je úsměv těžší než slzy a proč je ticho cennější než slova. Už vím, že tak jako končí den, jednou skončí můj život. Tak proč to nezkusit, když nemám co ztratit?

S KOUZLY V SRDCI

MARTINA PEXO VÁ

Když ten muž vstoupil do knihovny, Nora vzhlédla od knihy.

Byla si jistá, že ho na hradě nikdy neviděla. Musela uznat, že je celkem pohledný. Nepříliš dlouhé hnědé vlasy mu spadaly do obličeje, ne však tolik, aby zakryly jeho zvláštní uhrančivé oči. Usoudila, že je to jeden z návštěvníků, kteří se přijeli podívat na soutěž o místo královského čaroděje. Soutěž se měla konat už za týden a právě Nora měla být jednou ze soutěžících. Proto byla v posledních dnech v jednom kole. Jména svých soupeřů neznala, takže ani netušila, jak dobří jsou ti čarodějové, proti nimž bude muset bojovat.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji ten muž. Vytáhl z police jakýsi svazek vázaný v kůži a přistoupil ke stolu, u něhož Nora seděla. „Smím si přisednout?“

„Ale samozřejmě,“ odpověděla Nora. Po očku sledovala, jak si muž sedá na židli naproti ní. Bezděčně si přihladila záhyby na rukávech své tuniky a zkontrolovala, jestli jí vlasy stále ještě úhledně drží v drdolu, do něž si je pracně smotala.

„Přijel jste dnes ráno?“ zeptala se, aby řeč nestála.

„Ano,“ odpověděl. „Jsem tu poprvé, pocházím ze vzdálené vesnice až u severní hranice království.“

„Tak tedy vítejte, snad se vám tu líbí,“ usmála se Nora. „Já jsem Nora.“

„Oidrinth,“ představil se muž.

Celé dopoledne strávili povídáním. Oidrinth byl velmi galantní a zábavný společník, uměl poutavě vyprávět, a ještě lépe naslouchat. Když hradní hodiny odbily poledne, museli se rozloučit. Každý měl svou práci, která nemohla počkat. Nora mrzelo, že si nemohou povídat déle, protože si spolu úžasně rozuměli. Pak se však Oidrinth zeptal, jestli by neměla chuť vyrazit odpoledne na koních na malý výlet okolo hradu. Nadšeně souhlasila.

Nezůstalo jen u jednoho výletu. Jak týden plynul, trávila Nora s Oidrinthem čím dál tím víc času. Chodili spolu do knihovny, na výlety, občas si jen sedli v lese na spadlý strom v lese a povídali si. Nora ještě nikdy nic takového nepoznala, ten pocit štěstí, když byla s Oidrinthem, byl nenahraditelný. Začala o sebe více dbát, zkoušela nové účesy, a to vše

jen kvůli němu. Málem tak zapoměla, že den, kdy se měla konat soutěž, se rychle blíží.

Nora nastoupila na turnajové prostranství se srdcem až v krku. Rozhlížela se po divácích a hledala mezi nimi Oidrintha. Nebyl nikde k nalezení, a to ji mátklo. Snad se mu něco nestalo, říkala si v duchu. Musela však svoje starosti o Oidrintha na chvíli odsunout, na bojiště totiž vstupoval její soupeř – jediný další uchazeč, který se kromě ní přihlásil.

Přes hlavu měl kapuci stejně jako ona, pravidla totiž vyžadovala, aby soutěžící až do poslední chvíle netušili, koho proti sobě mají. Konečně zazněl povel k sundání kapucí. Nora setřásla z hlavy kapuci a bez rozmýšlení sáhla po hůlce. Pak si ale stáhl kapuci on. Nora ztuhla uprostřed pohybu, s rukou na rukojeti hůlky. Její soupeř zkameněl úplně stejně jako ona. Překvapeně hleděla do známých uhrančivých očí, v nichž se zračila panika, protože ani on netušil, že proti sobě budou muset bojovat.

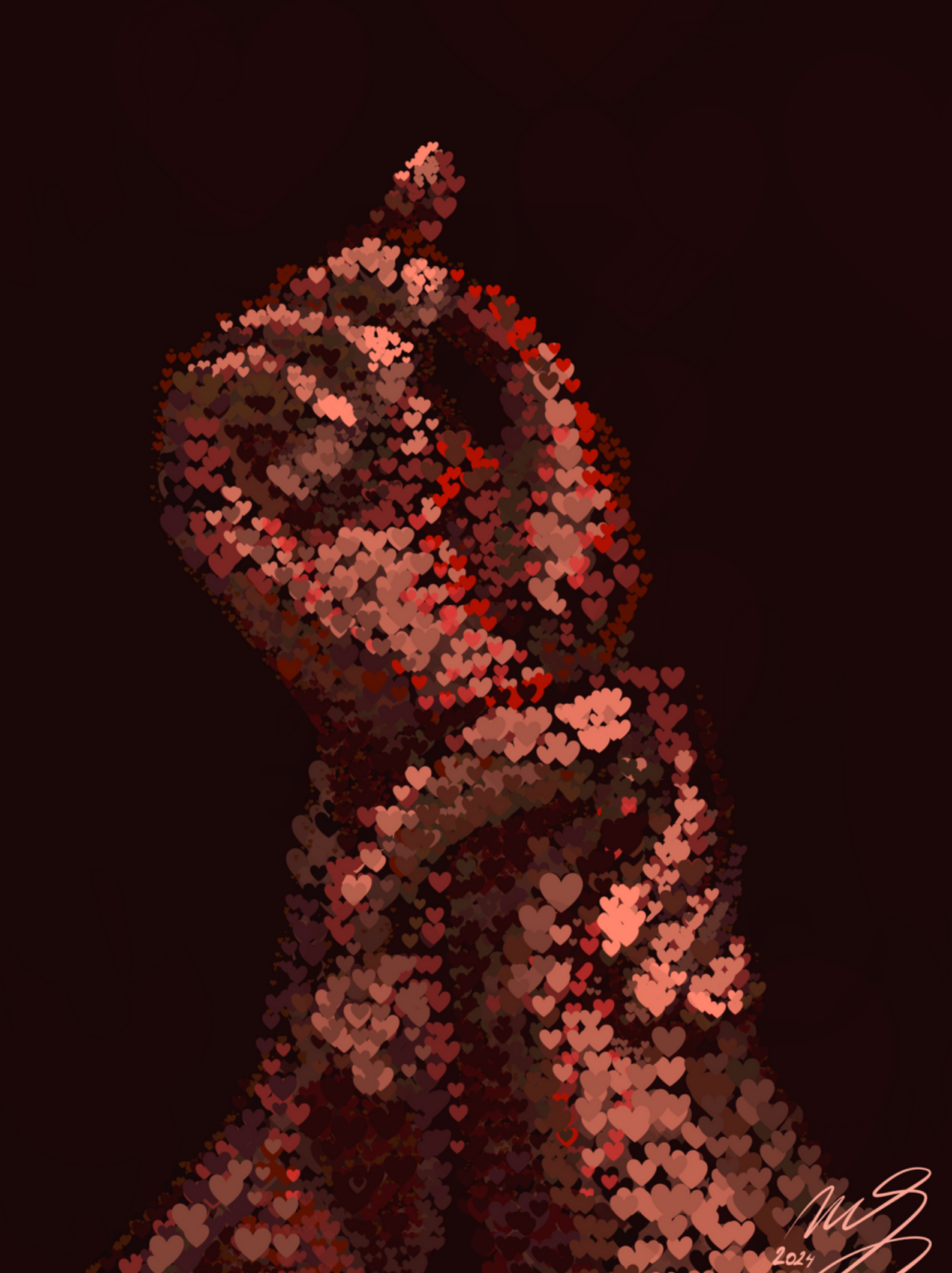
„Zaujmete postavení!“ zvolal herold.

Nora namířila třesoucí se ruku s hůlkou proti Oidrinthovi. Věděla, že mu nedokáže ublížit, v hlavě se jí znovu odehrály všechny ty okamžiky, které s Oidrinthem strávila. Na svou osamělost, v jaké žila, než Oidrintha potkala. Na všechny příběhy, které si vzájemně vyprávěli, na hvězdy, na které se spolu dívali. Připomněl se jí ten pocit, když ji poprvé vzal za ruku. Brzy, až příliš brzy, zazněl povel k boji.

Několik vteřin na sebe oba soupeři hleděli jako kdyby doufali, že se něco stane, aby spolu nemuseli bojovat. Aby nemuseli ublížit tomu druhému, člověku, na kterém jim tolik záleželo. Pak Oidrinth udělal naprosto neočekávanou věc. Popadl svou hůlku a zahodil ji co nejdál. Nora bez váhání následovala jeho příkladu. Než se nadála, ocitla se v jeho objetí. Jejich rty se setkaly a svět kolem nich jako kdyby vybuchl jásotem přihlížejících.

„Tak mám ten pocit,“ ozval se herold, když se lidé trochu utišili, „že místo jednoho královského čaroděje budeme mít rovnou dva.“

ZAVŘENÉ DVEŘE

KAROLÍNA JŮNOVÁ

V téhle tmě nevidím ani svoje prsty. Už si pomalu nepamatuji, kdy jsem naposledy zahlédla přímé sluneční světlo. Jsem v téhle kobce pěkně dlouho. I přesto je zvláštní pocit, když se po mně začnou natahovat přízračné ruce. Přemítám, kolikrát už to udělaly. Zaryjí mi nehty pod kůži a dovlečou do nejtemnějšího rohu vězení.

Přinutí mě sedět klidně a dívat se, co vše jsem pokazila.

Rozvíří prach v místnosti a začnou přehrávat moje vzpomínky jako film.

Smějí se, jako by to byla nejvtipnější komedie, jakou kdy měly šanci spatřit. Nezajímám je ani tak já jako právě ony pocity bezmoci, které jejich smích akorát přizívuje. Udržuje je při životě. Někdy mi zkouší nabídnou svobodu výměnou za mou mysl. Víím, co by s ní ale udělaly, a tak si nedobrovolně užívám ten prokletý film.

Nejhorší jsou ale ti venku. Jsou krutí a neznají slitování. Ublížují ostatním, ať už to je jejich záměr nebo ne. Někdy to nemyslí zle, ale ve své podstatě skrývají tu nestvůru obalenou zlatem. Jako by to byla jejich srdcovka, pokračují ve svých šarádách. Nabídnou srdce na dlani a svět mimo tuhle kobku. Vaši mysl vám nechají. Nabídka působí neodmítnutelně. Nikdy ale nevíte, co s vámi mají v plánu. Jakým způsobem vás chtějí rozervat na kousky. Jenom krutá hra s pocity druhého.

Zvláště teď dveře do mého vězení střídavě otevírají a zavírají. Pro zábavu. Baví je pozorovat, jak stočená do klubíčka prahnu po trošce světla. V naději na lepší zítřky se za nimi vrhnu a nedbám na rudé vykřičníky v mé hlavě, které ječí, že to skončí opět prolíváním mých krvavých slz.

Nikdy se odsud nedostanu. Nikdy nespatřím tu prosluněnou krajinu tam venku. Jenže všechno není černobílé a i když bych tomu ráda věřila, víím, že všichni ti, co si hrají s mými dveřmi mají své vlastní, které se někdo snaží zavřít. Vědí, že ta rozkvetlá louka nikdy nebude jejich navždy.

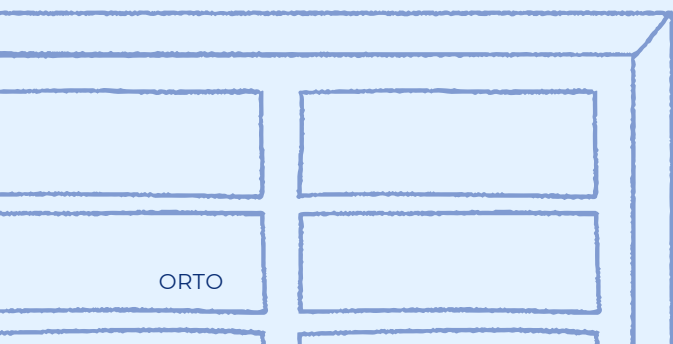
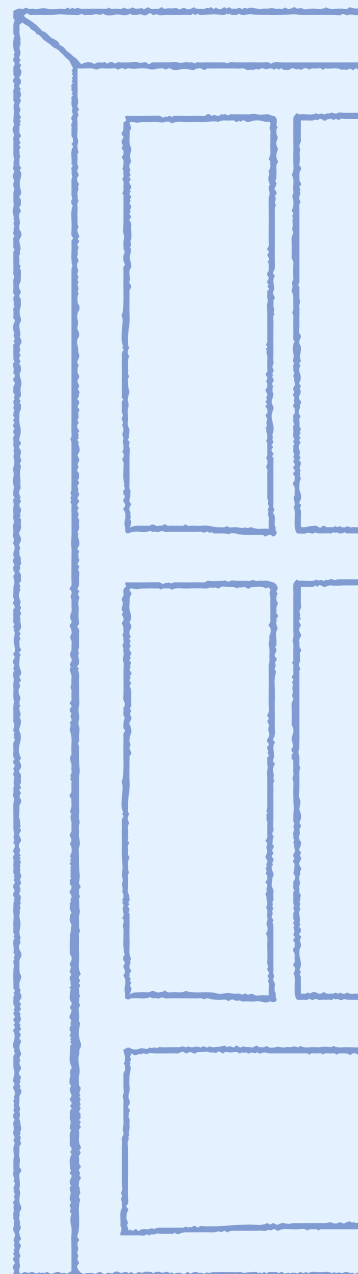
Já to víím taky. Byla jsem na ní.

Kdysi.

Proháněla jsem se po trávě s větrem o závod, jenže pak přišli oni, zavřeli mě tady a já se nechala. Zabouchli mi dveře před nosem a já věřila, že si to zasloužím. Když jsem totiž byla venku, přivírala jsem oči nad tím, jak lidi, které jsem znala, mizí. Přivírala jsem oči nad tím, jak je zavírali do stejně

temných děr, jako je teď ta moje. Proto jsem nebojovala. Chtěla jsem si vytrpět to, co oni. Jenže toho už bylo dost. Už mě nebaví se plácát ve vlastní sebelítosti a truchlit nad sebou jako nad nějakou troskou. Tohle místo ze mě trosku udělalo, ale vše jde změnit. A tak se vrhnu ke dveřím, vezmu za kliku a i když se tomu ti venku snaží zabránit, dveře pootevřu. Tlačí mě zpět a vykřikují moje pochyby do světa, jako by snad nade mnou měli mít nějakou moc. Je to můj život, ne jejich. Nenáleží jim. Vrazím nohu do dveří a už jim nikdy nedovolím je znovu zavřít.

ORTO

ZAVŘENÉ DVEŘE

PRÁZDNO(TY)

HODNÁ

Sednu si po dlouhé době k pianu a vytáhnu noty.

Už pár dní se ne a ne zbavit prázdnoty.

Pocitu těžkého srdce zavaleného láskou, co nikomu nedávám.

Pocitu, že bys to dneska večer mohl spravit *jenom ty*.

Mám ráda, když jsem sama.

Když mám čas na všechno, co miluju.

Ale občas bych radši nestíhala.

Kvůli tomu, že jsem se s tebou před odjezdem zdržela.

Nechybí mi všechny ty hádkami propletený vztahy.

Chybí mi jenom to lidský teplo, co si jen tak někde nekoupíš.

To hřejivý, úsměv kouzlicí teplo.

To teplo, co prázdné srdce zaplní láskou.

Prázdnoty.

Prázdno, ty.

Prázdno a ty.

Prázdny noty.

PRÁZDNO.

P.S. MILUJI TĚ

ADÉLA MONDSCHÉINOVÁ

Je brzké ráno 10. února a dívka vstává a přemýšlí, jestli ho dneska uvidí. Svátek svatého Valentýna je přesně svátek pro ni. Je to svátek zamilovaných a ona je zamilovaná až po uši. Prochází se ranním městem a přemýšlí, jaké by to bylo procházet se tu s ním. Chtěla by mu to říct. Chtěla by mu to dát najevo, ale neví jak. Stydí se. Posadí se v parku na lavičku a sleduje zamilované páry procházet okolo. Vytáhne papír a tužku a začne psát. Píše všechno, co ji napadne a co ze sebe potřebuje dostat. Všechny pocity, vjemy, touhy, sny. Všechno skládá do veršů a řádků a balí to celé do růžové stuhý milostného jazyka. Když má dopsáno, celé to zabalí do obálky. Úplně obyčejné. Nicneříkající. Ví přesně, kam teď musí jít. Ví přesně, do jaké schránky tento dopis směřuje. Přijde před ten dům a těsně předtím, než dopis do schránky hodí, ho rozbalí a dopíše to, co už mu tak dlouho chce říct. "PS Miluju tě." Pak dopis znova zabalí, vhodí do schránky a odchází. S dobrým pocitem, že se konečně odhodlala.

PRO TEBE

ONDŘEJ OTTOMANSKÝ

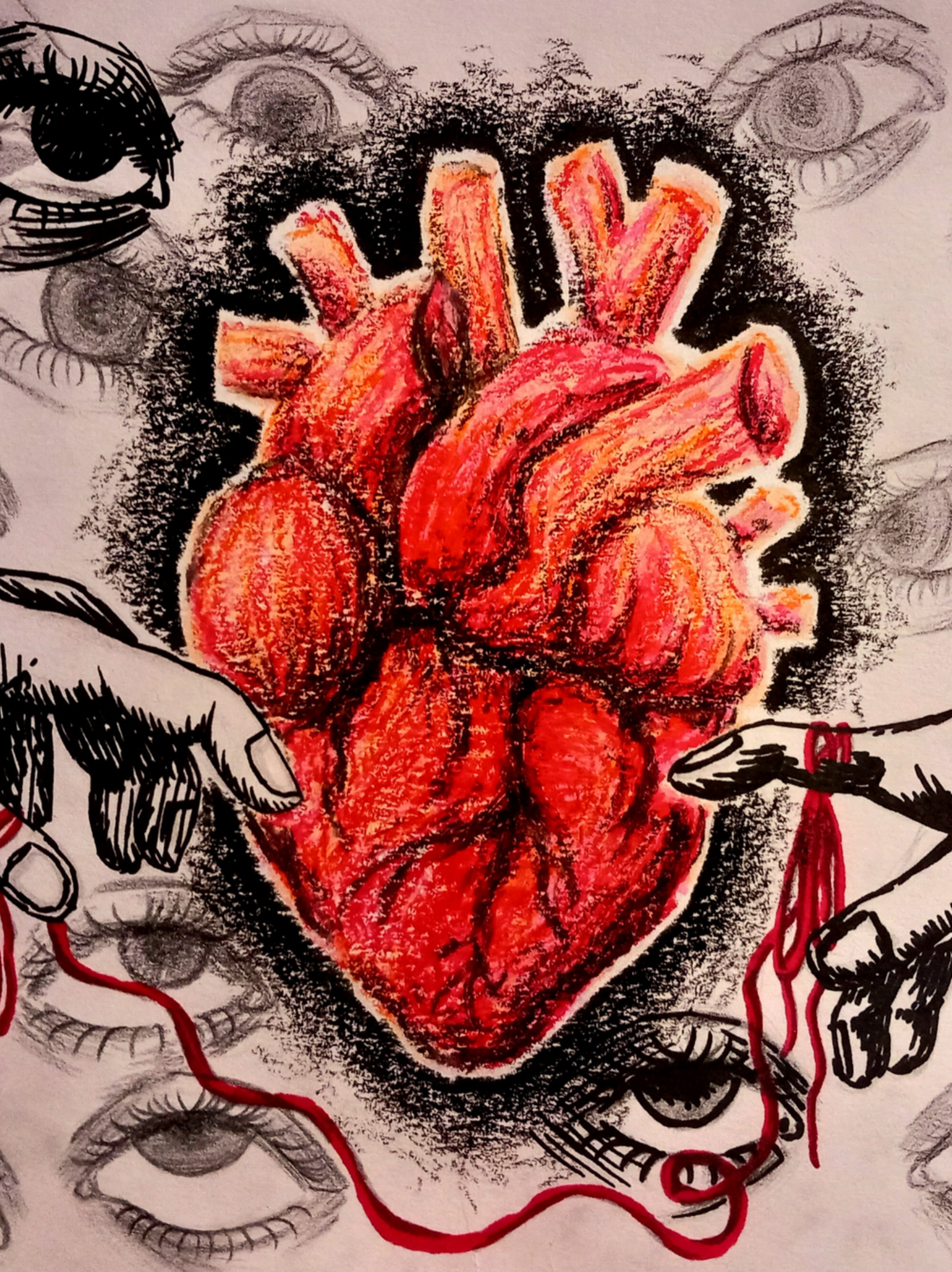
Je těžké vybrat tu pravou,
tu pravou čokoládu, kterou miluješ.
Tu růži voňavou,
ke které si vždy přičuchneš.

A proto teď bloudím po ulici,
hledám to nejlepší pro tebe.
Hledám tu nejhezčí růží kytici,
Přinesu ti i modré z nebe.

Až najdu, co chci ti dát,
zabalím to do srdce svého.
Potom si už jen budu přát,
abych ti to dal dne překrásného.

Dne, kdy budeme spolu.
Dne svatého Valentýna.

TEN PRAVÝ / TA PRAVÁ

ANONYM

Když najdeš toho pravého nebo tu pravou, cítíš to v srdci a v duši. Je to jen pocit, kdy se ti otevře nový svět plný radosti, porozumění a podpory. Ten pravý nebo ta pravá ti dává sílu a radost. Je tvou oporou v dobrých i špatných časech. Společně tvoříte příběh lásky plný vzrušení a...

Je důležité si vážit toho, co máš a nezapomínat na projev lásky a ocenění vůči svému partnerovi. Sdílet společné chvíle, naslouchat si navzájem a být si oporou ve všech životních situacích je klíčem k pevnému vztahu.

Takže pokud máš svého pravého nebo pravou po svém boku, nezapomeň jim říct, jak moc ti na nich záleží a jak moc je miluješ. To je ta nejkrásnější věc na skutečné lásce. Schopnost být upřímný a otevřený ke svému partnerovi a sdílet s ním všechny radosti a starosti života.

SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST

HODNÁ

Srdeční záležitost.

Srdci náležitost.

Srdci dost!

V srdci host.

S tebou to vždycky byl příběh o lásce,
ne přátelství, ne nenávisť,
blízcí nebo cizí.
Prociť to, než to zase na čas zmizí.

Zmizí, cizí,
Ty, mou vizí,
neseš s sebou otázky.
Ptáš se, já (ne)odpovídám.

Ptáš se, kdo teď zaléval kytky, když já byla tolik zapomnětlivá,
kdo uklízel rozbité sklo po mé nemotornosti,
komu dávám pusku na dobrou noc,
kdo mi běží v nouzi na pomoc.

(S tebou vždycky šlo o věci s něhou spojený.)
Ptáš se, co teď řeším, když ne noci prohraný,
s kým tancuju na plesech,
koho v noci hladím po vlasech.

(Vždycky jsi byl moje srdeční záležitost.)
Ten problém ležící na srdci,
věc k řešení,
nakonec i rozuzlení.

Ptáš se dál, potom,
komu jsem sny z noci vyprávěla,
od kdy jsem zase psala:
"A o kom?"

Ptáš se tedy naposledy,
kdo přesně, že mi teď zlepšuje nálady?
Na koho vlastně čekám v púlce ulice, z dálky na mě září kytice,
komu zkrátka v tuhle chvíli – patří moje srdce.

Zklamání tě,
zklamání sebe.
Jsi moje srdeční záležitost.
To srdce vždycky bylo tebe.

Tak teď se ptám já: místo a čas?
Odpovídáš;
a já:
Byla jsem tam, šťastná, chvíli, zas.

Random moments in my life

JEAN JACQUES ROUSSEAU

„Je třeba být si trochu podobní, abychom si rozuměli, ale trochu rozdílní, abychom se milovali.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2024

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Michaela Olivová

Logo: Monika Sladká

Ilustrace: Aneta Hejdová

Korektura: Tomáš Kováč

Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO